

[Grünbaum.] gennemførelse af dette, men også at de i alt ca. 100 mill. kr. i 1969-70 efter de nuværende statslånegrænser vil muliggøre, at de fuldt udarbejdede projekter, som allerede foreligger — og der foreligger jo udarbejdede projekter vedrørende bygning af 4.300-4.400 kollegieenheder — kan sættes i gang straks; det er altså ikke noget, der behøver at trækkes ud. Hvorvidt man bør ændre statslånegrænsen for at få en lavere leje frem, skal jeg ikke drøfte her. Jeg mener ikke, det hører hjemme her; det må være det folketingsudvalg, der arbejder med kollegieloven, som skal tage stilling til et sådant problem. Vi mener, at vore ændringsforslag om kollegierne er et realistisk udspil i kollegiesagen, projekterne er til stede, behovet findes i overvældende grad, og det er altså muligt at fremskaffe de nødvendige midler, hvis regeringen og regeringspartierne vil være med. Jeg appellerer altså til dem og anbefaler, at man stemmer også for disse ændringsforslag.

Poul Dam: Blandt de mange ændringsforslag, der her er til behandling, er der naturligvis en række, der, som hr. Grünbaum sagde, må stå for regeringens egen regning, og man kunne ønske sig, at der var flere måder at tilkendegive sin stilling på ved afstemningen, at man ikke alene blev opfordret til at stemme ja eller nej, men også havde en chance for at stemme nå. Vi ved faktisk ikke ret meget om, hvorvidt skønnene er lavet efter princippet, at man „tænker på et tal“ for at få det rigtige frem, eller der ligger andre beregninger bag ved dem.

Om de ændringsforslag, der er en vis uenighed om, skal jeg tillade mig et par bemærkninger. Vi har, for at tage det sidste først, fået nogle ændringsforslag uden for tillægsbetænkningen, dels et blad ændringsforslag af den fungerende finansminister, og det er jo — som det plejer at være — nogle af disse skøn i sidste minut, som man må have med for at få det bragt så meget å jour som overhovedet muligt. Men der er også heriblandt nogle ting, om hvilke man spørger sig selv, hvorfor de ikke er kommet med på et tidligere tidspunkt. Når der som ændringsforslag nr. 12 uden for tillægsbetænkningen er foreslået indsat en ny tekstanmærkning, som er aldeles identisk med den, der findes på den i øjeblikket gældende finanslov, og

som for øvrigt ligner tekstanmærkninger, der har været der i en lang årrække, så må man spørge: hvorfor kommer den her i sidste øjeblik, hvorfor har man ikke haft lejlighed til at diskutere den i finansudvalget, som man kunne have haft, hvis den havde stået på det oprindelige finanslovsforslag, eller hvis den havde været fremsendt i hovedbunken af ændringsforslag, den, der er indgået i tillægsbetænkningen? Det drejer sig jo om forskudsafskrivninger på særlig kostelige investeringer, og der kan siges meget både for og imod i den anledning; men det, der er tale om, er, at man her har en egentlig lovgivning om en bestemt afskrivningsform, og det forekommer mig også af principielle grunde tvivlsomt, om man bør have alt for meget lovgivning på finansloven, selv om jeg er helt indforstået med, at man må have en vis grad af lovgivning på finansloven. Men det er i hvert fald meget uheldigt, hvis et sådant forslag kommer så sent, at der faktisk ikke er mulighed for at føre en reel debat om foranstaltningens rimelighed. Vi vil ud fra dette synspunkt bede om at få sat ændringsforslaget til afstemning, og vi vil ved denne afstemning stemme imod forslaget, ligesom vi for øvrigt gjorde ved tredje behandling af finansloven sidste år.

Uden for betænkningen er der også nogle ændringsforslag af det ærede medlem hr. Sigsgaard og hr. Kjær Rasmussen, som jeg kort skal sige et par ord om.

Det første drejer sig om bortfald af lønninger til statsrevisorerne, og det er jo et yderst interessant forslag, idet jeg har en så udmærket hukommelse, at jeg kan huske et tidspunkt, da hr. Sigsgaard og hr. Kjær Rasmussen stemte for lønninger til statsrevisorerne. Men der var selvfølgelig den væsentlige forskel, at dengang var der 4 statsrevisorer, nu er der 5. Spørgsmålet er, om det, forslaget skulle være gået ud på, egentlig var bortfald af lønningen til den femte statsrevisor. Jeg synes, man skulle have formuleret det sådan, hvis det er det, der er meningen; i hvert fald har vi aldrig fået nogen forklaring på, hvorfor de ærede medlemmer i 1967 kunne stemme for lønninger til statsrevisorerne, men ikke kan det i 1968 og 1969.

Det andet ændringsforslag fra de ærede medlemmer er et forslag om at forhøje be-